

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 16 • Perjantaina 24. elokuuta 2012

63. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Liput saapuvat.
Juhla voi alkaa.
Esa ja Elina Erola
soittavat nelikätisesti
Finlandia -hymniä.
Kuva: Mika
Koivusalo.

Kotona jälleen ja talvisodan taustat esillä Kurkijokelaisten Pitäjäjuhlissa

Kurkijokelaiset kokoon-
tuivat 66. pitäjäjuhlaansa
Loimaalle 11.-12.8. Kur-
kijoella syntyneitä ja heidän
jälkeläisiään oli paikalla kum-
panakin päivänä liki 300.

Muistojen iltamat lauantaina
kuljettivat kuulijansa aallon har-
jalta toiselle. Seppo Soittila sai
kansan nauramaan hauskoilla
jutuillaan ja haikeat karjala-ai-
heiset laulut kostuttivat silmä-
kulmia naurunaaltojen välissä.

- 73 vuotta on kulunut vii-
meisestä rauhan kesästä Kurki-
joella. Onkohan paikalla nyt ke-

tään, joka on tanssinut iltamissa
Kurkijoella. Jos on, upeaa! Lap-
sen silmin iltamatouhuja seu-
ranneita varmaan vielä mukana
on, pohdiskeli sukututkija Ahti
Kurri iltamaperinnettä käsitel-
lessä puheessaan lauantaina.

Pitäjäjuhlavieraat saivat tut-
ustua päivien aikana Villan
tie -näyttelyyn kehräysnäytök-
sineen ja neulakintaan tekemi-
sineen sekä perinteisen verkon
kudontaan. Kurkijoen vanhoja
karttoja sekä valokuvia entises-

Jatkuu sivulla 6

Villan tie
-näytte-
lyssä Outi
Riikonen
karstasi
ja kehräsi
villat lan-
gaksi.

Karjalaisot halaukset

kaikille niille, jotka ovat
tehneet töitä Pitäjäjuhlillemme
onnistumiseksi.

Kurkijoki-Säätiö

Tahdittomat eivät olleet nimensä veroisia. Askelten yhtenäisyys ja esityksen tun-
nelma lumosi katsojat. Kuva: Mika Koivusalo.

Tässä lehdessä

Naapurikylässä kaikki on toisin, taloja ja
paikkoja on vielä löydettävissä.

Missä sijaitsi "Juho-setän" paikka?

Antti Laukkanen kuuli mystisestä Juho-
setästä tarinoita lapsuudessa. Nyt aikuisena,
paikkaa etsiessään, hän kokee saman
mystisyyden. Ei ole helppoa taivaltaa
Karjalan korvissa. Luonto piilottaa paljon.
Mielikuvitus leipoo omia tarinoitaan.

Lue etsintämatkasta sivuilta **4-5**

Vuoden suurin
kurkijokelaistapaaminen

Pitäjäjuhlat kokosi taas mittavan
määrän henkilöitä haastelemaan.

Etusivun lisäksi **keskiau-
juhlauutisia** löytyy **keamalta**
ja sivuilta **4 ja 11**

Tutki myös takasivun kuvat
v. 1961 järjestetyiltä juhlilta.

Piirongin evakko- matka

kesti 60 vuotta.
Nyt se on
kotona jälleen!

Piirongin evakkovaiheista sivulla **8**

MUSEOPÄIVÄÄ

vietetään 26.8.2012

Kurkijoki-museo on auki klo 12-16.

Ilmainen sisäänpääsy.

Kahvitarjoilu.

Tervetuloa museolle!

Toimitus on avoinna tiistaisin ja
torstaisin klo 9-14,

Seuraavat lehdet ilmestyvät
7.9., 21.9. ja 5.10.

Pyhiä lehtoja

Monen kotiseutumatkiaan tavoin olen vierailut retkilläni Kurkijoen hautausmailla. Milloin tarkkaillen, milloin tutkien, milloin hämmästellen, milloin raivon partaalle vaipuen. Viime mainitun, itkun ja syvän huvittuneisuuden sekaisin tuntein kävin ihmettelemässä keskimmäisen hautausmaan tuhoa samoin aikoina, kun etelänaapurissamme vallitsi lähes sotatila erään pronssisotilaan vuoksi. Rohkenivat nuorapuurimme puuttua itäisen maan pyhiin muistomerkkeihin. Samaan aikaan katselin esipolvien polttoleikattuja ristejä ja haljenneita, kumollaan makaavia hautakiviä.

Useat kokemukset ovat tuntuneet tavalla tai toisella epätoivoisilta. Yleensä paikalle pääsee keski- tai loppukesällä, jolloin Laatokan vyöhykkeen rehevä kasvilisuus on ottanut lehdot valtaansa. Miljoona tai kaksi hyttystä etsii saalistaan. Kulkija kompastuu heinikkoon kätkeytyneisiin risuihin. Hautausmaat tuntuvat pieniltä, järjestyksettömiltä ja menetetyiltä. Luonto on ottamassa omansa takaisin.

Tänä vuonna kävin paikalla hyvissä ajoin, toukokuun puolivälin maissa. Monien innokkaiden tutkijoiden työn tuloksena mukana oli hautausmaan kartat ja jokunen valittu pala hautapaikkaluettelostakin. Kasvukausi ei

ollut vielä kunnolla alussa ja yks kaks keskimmäinen hautausmaa avautui edessäni aivan erilaisena kuin ennen. Pohjan muoto oli helppo hahmottaa. Säilyneiden muistomerkkien myötä rivit löysivät paikkansa. Siitä kohtaa, missä ukkini tädin ja hänen varakkaaksi mainitun miehensä haudan piti sijaita, löytyi kumollaan oleva melkoisen suuri ja painava kivi. Eihän sille mitään mahtanut sen paremmin kuin lukuisille pienemmillekään. Satojen kilojen painoisille järkäleille.

Pieni visionääri minussa heräsi. Mielikuvituksen silmin näin edessäni leikatun ruohon, raivatut pusikot, pystyyn nostetut sekä puhdistetut hautakivet. Lintujen laulua ja kielojen tuoksua ei tarvinnut edes kuvitella. Heräsi ajatus todellisista talkoista näiden esipolviemme pyhien lehtojen kunnostamisesta. Olisiko paikalle mahdollista saada vielä joukko, joka tekisi tästä haaveesta totta? Vähääkään toki unohtamatta sitä työtä, mikä erinäisillä talkoilla on jo saatu aikaan, paljon olisi vielä tekemättä. Voisimmeko vielä kerran kulkea näillä vanhoilla pyhillä paikoilla, kuten joskus ennen.

Antti Laukkanen

Internet-toimikunnan pj

Kuolleita

Rakas puolisoni, isämme, ukkimme

**Tauno Henrik
TORKKI**

* 14.3.1940 Kurkijoki
† 16.7.2012 Turku

Ota hänet vastaan, suuri pyhä Jumala.
Ota hänet vastaan, kaipaavia lohduta.
Ota hänet vastaan taivaan kotiin avaraan,
ota hänet vastaan iloon loppumattomaan.

Kaipauksella muistaen

Leena

Antti ja Sari

Janika, Veera ja Aada

Markus ja Minna

Matias ja Lukas

Tuulia ja Espen

Henrik, Oskar ja Helena

Muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu Rymättylän kirkossa läheisten läsnä ollessa. Lämmin kiitos muistamisesta

Nimi- päivät

Elokuu

viikko 34

24 pe Perttu

25 la Loviisa

26 su Ilmi, Ilma, Ilmatar

viikko 35

27 ma Rauli

28 ti Tauno

29 ke Iina, Iines, Inari

30 to Eemil, Eemeli

31 pe Arvi

Syyskuu

1 la Pirkka

2 su Sinikka, Sini, Justus

viikko 36

3 ma Soile, Soili, Soila

4 ti Ansa

5 ke Yrittäjän päivä,

Roni, Mainio

6 to Asko

Muistettavaa

Hiitolan Pitäjaseura järjestää

rannalta ongintakilpailun la.

1.9. klo 10-14 Paikka: Lynaske-

rin silta, Pohjoinen satamatie

272 Ajo ohje: Pori-Reposaari

tieltä oik. Ahlasiin päin n. 3 km.

Kokoontuminen parkkipaikalla.

Lisät. Seppo 050 5857472

Onnittelut

Eila Rantala

(os. Lankinen) täytti

9.8.2012 80 vuotta.

Kurkijoen Pohjiin

kylässä syntynyttä

syntymäpäiväsankaria

kävivät onnittelemassa

Mellilän Karjalaisista

Martti Meskanen (vas.) ja

Matti Ristolainen.

Hartaus sunnuntaille

26.8.2012

13. sunnuntai helluntaista

Sairaat ja terveet

Täytin tänä vuonna 50 vuotta. Puheet kääntyvät helposti sairauksiin, kun tapaän ikätovereitani. Omat vanhempani liikkuvat huonosti ja heidän vointinsa heikkenee, joten heistä on päivittäinen huoli. Itselläniikin alkaa olla ikääntymisen merkkejä. Ikäkausitarkastuksessa lääkäri varoitti vakavista sairauksista, jotka pitäisi torjua oikealla ruokavaliolla ja riittävällä liikunnalla. Jotkut ikätovereista ovat jo siirtyneet ajasta iäisyyteen. Nuoren aikuisen energisyys ja reippaus ovat vaihtuneet keski-ikäisen huoleen omasta jaksamisesta ja läheisten terveydestä.

Sairaus pelottaa ja sairaan ihmisen kohtaaminen tuntuu vaikealta. Käynnit kuolemaansa odottavan läheisen luona pysähdyttävät. Ajattelen, että jonakin päivänä olen ehkä itsekin tuossa tilanteessa. Joudun vastakkain oman rajallisuuteni ja katovaisuuteni kanssa. Mitä mahdan tuntea, jos en enää itse pysty nousemaan sängystä? Onko minulla enää mitään ihmisarvoa ja merkitystä? Olenko silloin vaivaksi läheisilleni ja yhteiskunnalle?

Jeesus ei pelännyt sairaita, vaan etsiytyi heidän seuraansa. Hän välitti sairaista, vaikka ajan henki oli sulkea tautiset yhteiskunnan ulkopuolelle. Hän koski heihin ja paransi heidät. Hän viestitti, että Jumala on lähellä ihmistä ja pitää huolta, vaikka omat voimat vähenevät. Hän antoi ihmisille arvon. Hän teki näkymättömistä näkyviä ja näkemättömistä näkeviä.

Jeesukselle todellisia sairaita olivat itseriittoiset ihmiset, jotka olivat sairastuneet omahyväisyyteen. Tämä on myös meidän aikamme vakava sairaus ja sokeus, josta Jeesus varoittaa kovin sanoin. Meidän ei pidä keskittyä tarkkailemaan ainoastaan omaan fyysistä terveyttämme, sillä omaan napaan tuijottaminen on vakava tauti.

On tärkeää, että tutkimme omaa tilaamme myös henkisen ja hengellisen vointimme kannalta. Olemmeko huomioineet lähimmäisemme? Olemmeko turvautuneet Jumalaan, elämän antajaan? Olemmeko etsineet valoa elämäämme Jeesuksesta Kristuksesta?

Matti Peiponen

Pastori Matti Peiponen on tohtorikoulutettava
Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU

Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700

Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Kokouksia

KIISKIN SUKUSEURAN sääntömääräinen kokous

la 15.9.2012 klo 14.00

Karjala-talolla Helsingissä Sortavala-salissa.

Tervetuloa

Vaivaa päätäsi

Keksi jokaiseen vihjeeseen tunnetun suomalaisen henkilön etunimi. Niiden alkukirjaimista muodostuu sirkusaiheinen sana. Mikä?

1. HIENO ROUVA
2. TAIPALE
3. TANSSIJATAR
4. SALOLAINEN
5. HAUSKA MIES
6. TULITUKKA
7. VOITTAJA
8. KALLIO

II Mikä vuosiluku?

TIU JA TUSINA

Vastukset takasivulla.

Murteella

Tunnetko Hiitolassa ja Kurkijoella puhutun murteen. Mitä seuraavat murre sanat tarkoittavat? Vastaukset löytyvät takasivulta.

- 1 Tymäkkä
- 2 Sihveli
- 3 Rokuton
- 4 Natku
- 5 Paapo
- 6 Kytkyt
- 7 Höllö
- 8 Vuntka
- 9 Kellistää
- 10 Kessii

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 80 senttiä/mm + alv 23 %

Mustavalk. 60 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 44 euroa

6 kk..... 25 euroa

Pohjoismaat 49 euroa

Muualle 57 euroa

Tilinumero:

FI 12523900 40000897

Y-tunnus 0204020-9

Sivunvalmistus:

Etusivupaja, Loimaa

Paino: Satakunnan

Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

PIISKANTEKOKURSSI ALKAA SYKSYLLÄ LOIMAALLA,

jos tarpeellinen määrä osanottajia ilmoittautuu.

Kurssipaikka: Kurkijokelaisen toimitus.

Kurssin kesto: vähintään 3 iltaa.

Ilmoittautumiset: Arvi Heinonen

puh. 0400-522837, 02-7624212

arvi.heinonen@seutuposti.fi

24.8. Sinä tahdot sisimpääni totuuden - ilmoita siis minulle viisautesi! Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minut, anna vahva henki. Ps. 51:8,12

25.8. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. 1 Joh. 1:9

26.8. Jeesus sanoi: ”Minä olen tullut tähän maailmaan pannakseni toimeen tuomion: sokeat saavat näkönsä ja näkevästä tulee sokeita.” Joh. 9:39
Virsi 333:2 Älä turvaa ihmisiin, voimakkaisiin, ylhäisiin. Suurimmatkin voimassaan heikot ovat auttamaan.

27.8. Kuka voi sanoiksi pu-
kea Herran voimateot,
kuka voi häntä kyllin
ylistää? Ps. 106:2

28.8. Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin avuksi, ja sinä teit minut terveeksi. Ps. 30:3

29.8. Pietari sanoi rammalle miehelle: ”Hopeaa ja kulta minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan. Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.” Ap. t. 3:6

30.8. Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan. Mark. 7:37

31.8. Sinä muutit itkuvirteni karkeloksi, riisuit yltäni suruvaatteen ja puit minut ilon pukuun. Ps. 30:12

1.9. Herra päästää vangitut kahleista, hän antaa sokeille näön ja nostaa maahan painetut jaloilleen. Ps. 146:7-8

2.9. ”Totisesti: tämä köyhä leski pani uhriarkkuun enemmän kuin yksikään toinen. Kaikki muut antoivat liiastaan, mutta hän antoi vähästään, kaiken mitä hänellä oli, kaiken mitä hän elääkseen tarvitsi.” Mark. 12:43-44
Virsi 430:1 Rakkaus, kun kuvaksesi meidät kerran tänne loit, Rakkaus, myös autuutesi meille langenneille soit. Rakkaus, nyt itseni annan sinun haltuusi.

3.9. Herra, älä salli sortunut kääntyä pois apua saamatta, kurja ja köyhä ylistäkööt sinun nimeäsi. Ps. 74:21

4.9. Hyvin käy sen, joka on armelias ja lainaa omastaan muille, sen, joka aina toimii oikeuden mukaan. Ps. 112:5

5.9. Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Näin rakkaus toteuttaa koko lain. Room. 13:10

6.9. ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekävän teille, tehkää te heille.” Matt. 7:12

Tien pää

Odotetut vuoden Kurkijokijuhlat ovat jälleen takana. Ilma suosi ja paikalla olijat saivat nauttia ohjelmista, Marttojen ravintolasta sekä ennen kaikkea tuttuja kanssa rupattelusta ja siitä jälleennäkemisen ilosta, kun edellisestä tapaamisesta oli kulunut ehkä vuosi tai enemmänkin.

Joukkomme tuntuu vuosittain aina hivenen pienenevän, vaikka ilokseni näin paikalle saapuneina uusiakin kasvoja, niin jäin kaipaamaan montaa vanhaa tuttua, jota ei juhlassa näkynyt. Valitettavasti sairaudet tai peräti maallisen taipaleen päättymisen ovat olleet rivejämme harventamassa.

Kävin kastelemassa kukkia Kanta-Loimaan kauniilla hautausmaalla. Kun siellä katselee ympärilleen, näkee paljon kiviin kirjoitettuja

tuttuja nimiä, heitä, joiden rinnalla olemme aikamme kulkeneet, mutta jotka ovat päässeet polkunsuun päähän ennen meitä. Muistot pulpahtavat mieleen, tulee haikaa olo. Siellä oli myös sellaisia nimiä, jotka vielä viime juhlistamme olivat mukana ja iloitsimme yhdessä. Heihin yhteys on lopullisesti poikki, sillä tien pää on jo saavutettu.

Tässä Jumalan puistossa on käytävä, jonka lopussa on muutama porras ylöspäin ja sitten on edessä pystysuora kallio, tien pää. Se voisi ikään kuin kuvata maallista kulkua ja lopussa olevat raput kohtaavat seinän, jota emme voi ylittää ennen kuin matkamme on lopussa.

Siellä puistossa heräävät hiljaiset ajatukset, rakkaat muistot. Sinne on hyvä palata yhä uudelleen.

Eino Vepsä

In memoriam

Tauno Henrik Torkki

14.3.1940-16.7.2012

Tauno Torkki syntyi talvisodan päättymisen jälkeisenä päivänä. Perhe saikin lapsen syntymän vuoksi muutaman päivän lisäajan evakkoon lähtemiseen.

Tauno Torkin äiti Maria Antintytär os. Pöllänen oli syntynyt Jaakkiman Mikulissa, josta perhe muutti v. 1926 Kurkijoen Räihävaaraan. Isä Tauno Matinpoika Torkki oli kotoisin Kurkijoen Räihävaarasta. Tauno isä kaatui jatkosodan alussa 23.8.1941, pojalleen hän ehti lähettää vielä nimipäiväkortin 28.8. vietettävään Tauno päivään. Hilkkasisar syntyi isän kuoleman jälkeen.

Mari-äiti halusi taata lapsilleen koulutusmahdollisuudet ja evakkomatkan jälkeisten vaikeiden aikojen jälkeen perhe muutti Euraan ja myöhemmin äiti siirtyi lastensa opiskelemaan lähtiessä Turkuun.

Tauno opiskeli filosofian maisteriksi ja teki elämäntyönsä matemaattisten aineiden opettajana Lappeenrannassa. Eläkkeelle siirryttyään hän muutti vaimonsa kanssa takaisin Turkuun.

Tauno Torkki kuoli äkillisesti. Jäähvyäiset jäivät sanomatta. Muistotilaisuuteen kaikki kolme lasta olivat kirjoittaneet kirjeen isälleen. Vuonna 1970 syntynyt Markus muisteli isäänsä kirjeessään näin:

Kirje Isälle

Iskä, Isi ja Ukki. Niin monta kutsumanimeä sinä olet saanut. Ja kaikki ne olet täysin ansainnut.

Viime vuosina Sinusta on tullut minulle myös ystävä. Olemme jakaneet niin

monta yhteistä hetkeä täällä Rymättylässä sekä Espoossa että viikoittain myös puhelimessa. Minulla on ollut suuri ilo touhuta kanssasi erilaisten arkisten askareiden parissa. Isällinen apusi on ollut niin mittaamaton, että sitä on yhä vaikea käsittää.

Muistan, kun ollessani lapsi, teimme perheemme kesken monia yhteisiä matkoja – milloin Turun seudulle, milloin pääkaupunkiseudulle tai ulkomaille. Matkat olivat pitkiä ja takapenkillä oli toisinaan myös levoton tunnelma, mikä varmasti kiristi välillä hermojasi. Nyt vanhempana ymmärrän hyvin silloisen asemasi ja voin todeta Sinun suoriutuneen myös kunnialla minun ja sisarusteni kasvattamisesta aikuisiksi.

Muistan myös ilolla ja kiitoksella, kun autoit minua todella kärsivällisesti kouluaikana ratkomaan vaikeita matemaattisia koulutehtäviä. Osasit aina selittää ja välillä jopa piirtää ns. rautalangasta vaikeimmatkin ratkaisut niin, että ne lopulta ymmärsin. Erityisen ilolla muistan Sinun intohimoasi laskujen ratkomisessa. Siitä sait kiitosta myös oppilailtasi, kun he ylistivät Sinun hauskoja oppituntejasi sekä taitoasi saada jokainen oppilas oppimaan vaikeitakin laskuja.

Lapsena erityisesti minulle on jäänyt mieleen sinun uskomaton lahjasi keskustella luontevasti vieraidenkin ihmisten kanssa. Istuin mielelläni illallis-pöydässä pitkiäkin aikoja kuunnellen ja ihaillen, kun kerroit vierasseurueelle hauskaasti rakennettuja tarinoitasi elämästä. Huumori

risi oli aina kertomuksissasi läsnä.

Elävästi muistan ollessani peruskoulun ensimmäisellä luokalla, kun kolasi viikonloppuna luistinrataa lumesta, jotta minä ja kaverini Lasse oppisimme luistelemaan. Olit päättänyt opettajani toivomuksesta auttaa minua luistelemaan, vaikka et osannut itse luistella.

Varsinaisesti tutustuin Sinuun syvällisemmin viimeisen kahdeksan vuoden aikana. Tämä mahdollistui kun yhdessä Minnan kanssa aloimme hoitaa Äidin lap-

suuden kotia Aaslalla. Olitte muuttaneet Äidin kanssa silloin jo Lappeenrannasta Turkuun, josta olikin lyhyt matka tänne Rymättylään meitä katsomaan.

Aaslalla olemmekin viettäneet yhdessä monia ikimuistoisia hetkiä - yhdessä touhuten, suunnitellen, ideoiden, haaveillen sekä viittaillen erilaisista asioista. Sanoit aina, että ei tässä mitään töitä tehdä vaan me tässä vaan puuhastellaan. Ja toinen ikimuistoinen kevennyksesi on ollut, että tähän on vain Matiaksen ja Lukaksen perheen vapaa-ajan asunto, kun minä olen tuskailnut mittanauhan kanssa. Letkautuksesi jälkeen olen saattanut itsekin suhtautua hieman rennommin asiaan.

Kun nyt kirjoitan tätä kirjettä sinulle täällä Aaslan terassilla, jota olit viimeksi täällä tekemässä, näen yhdellä silmäyksellä joka puolella Sinun kättesi jäljen sekä läsnäolosi. Niin monet kerrat olemme yhdessä istuneet Aaslan pihalla, useasti ihaillen tekemisiämme tai muuten vaan keskustelleet päivän polttavista asioista. Askartelujen lomassa vietyt virkistytymistauot ja rupatteluhetket saattoivat välillä venyä niin pitkiksi, että saatoimme aloittaa jonkin muun askareen seuraavaksi kunnes taas istahdimme ansaitulle lepotauolle.

Äiti ja Minna ovat usein ihmetelleet meidän yhteisiä pitkiä työpäiviä, mutta emmehän me koskaan mitään töitä tee – meidän vaan puuhastellaan.

Voi hyvin ja parhain terveisin,

Markus

Ps. Matias toivoisi, että joskus taas mentäisiin autotalille voiveitsiä tekemään...

160

Kurkijokelainen

60 VUOTTA SITTEN...

Kaksi ohjelmansuorittajaa

Että karjalaisten kulttuuriperinteiden vaaliminen jatkuu jo toisessa polvessa, sitä todistaa m.m. ylläoleva kuvakin, jossa sisarukset Asikainen esittävät kaksinlaulua Elisenvaaran N.seuran vanhoille veteraaneille jotka kokoontuivat seuransa 50 v. juhliin pitäjäjuhliemme aattona Loimaalla. Ikää sisaruksilla on niin vähän että vaikka toimitus laski molempien sisarusten ikävuodet yhteen ei niistä kertynyt vielä kukaan täyttäneeksi neiti-ihmisen ikää. Laulakaa lapset edelleenkin Karjalalle, vaikka ikäänkin karttuisi.

Kurkistus menneeseen karttojen ja vanhojen kuvien kautta. Kuva: Niina Lehmusjärvi.

Kurkijoen ”kielletyt kartat” kiinnostivat pitäjäjuhlilla

Pitäjäjuhlilla Loimaan yhteiskoululla oli karttanäyttely, jossa oli nähtävillä alkuperäisiä Kurkijoen perus- ja pitäjäkartoja 1930-luvulta. Erikoisuuksina mukana olivat myös Laatokan merikartta vuodelta 1935 ja Karjalan autonomisen neuvostotasavallan tilastokartta vuodelta 1983.

Viikonlopun aikana karttoja kävi tutkimassa 120 kiinnostunutta juhluvierasta. Vaikka kaikista kylistä karttoja ei ole säilynyt, useimmat kävijät pysyivät löytämään oman kotipaikan, uimalammen tai marjamsäät.

Nykyäänkin, kun paljon Karjalan kartta-aineistoa löytyy internetistä, aitojen karttojen ”historian havina” viehättää.

Karttojen lisäksi näyttelyssä oli esillä myös kansioellinen vanhoja valokuvia Kurkijoelta sekä paloja Perinne eläväksi -hankkeen tulevasta DVD-julkaisusta.

Karttojen kartoittamaton historia

Paitsi että kartat itsessään olivat mielenkiintoisia, myös niiden historia on vaihteikas.

Kun jatkosota oli päättynyt vuonna 1944, valvontakomissio vaati, että kaikki luovutetun Karjalan alueen kartat oli luovutettava Neuvostoliitolle. Paljon karttoja varmasti luovutettiin, mutta ainakin osa kätettiin yksityisten ihmisten toimesta.

Miten kartat sitten päättyivät Kurkijokimuseolle? Mahdollisesti ainakin osa kartoista kerättiin etsittäessä aineistoa Kurkijoen historiakirjoihin. Osa on voinut tulla tavallisina lahjoituksina. Ne olivat pitkään Kurkijokelaisen toimituksessa, josta ne vuonna 2004 siirrettiin museolle.

Olisi hyvin kiinnostavaa tietää lisää karttojen tarinas-

ta. Kartoissa on leima ”vain viranomaiskäyttöön”. Voisivatko ne olla peräisin Kurkijoen kunnan jäämistöstä vai onko niiden alkuperä jossain muualla?

Jos tiedätte kartoista jotain, ottakaa yhteys Kurkijokimuseoon tai Kurkijokelaisen toimitukseen.

Syysterveisin,

Niina Lehmusjärvi
Perinne eläväksi -hankkeen projektipäällikkö

Rapo-Paavon rakennusten kivijalat ovat selkeästi hahmotettavissa.

Juho-setän paikka

Tuo jo legendaarisiakin mitasuhteita saavuttanut asuin-sija tarttui korviini niinä aikoina, kun suunnittelimme ensimmäistä Kurkijoen matkaamme keväällä 2001. Vanhempani olivat käyneet äitini kodin paikalla jo aiemmin ja eritoten äiti halusi näyttää juurensa pojilleen. Näemmä toimi oli Kurkijoki-hengessä ansiokas, koska palava innostus tarttui ainakin veljeksistä nuorempaan eikä vanhempikaan ole ollut aiheen suhteen täysin välinpitämätön.

Matkattuamme viimein Ihojärven kylän pohjoisnurkan Taljavaaran kupeessa sijainneeseen pihapiiriin, moni asia isovanhempien puheista alkoi pala palalta ja askel askelelta konkretisoitua alkukesän vehreydessä kulkiessamme. Täällä he olivat asuneet, tänne he kaipa-sivat loppuun saakka.

Täällä he olivat asuneet, tänne he kaipa-sivat loppuun saakka.

Täällä olivat molemmat enoni syntyneet, toinen vain neljän päivän iässä täältä myös lähtenyt. Ja täältä olivat peräisin äidin harvat, mutta voimakkaat muistot Jatkosodan kesiltä.

Ja taas pohdittiin, missä olikaan Juho-setän eli Jussin paikka. Mukanamme ollut äidin kymmenkunta vuotta

vanhempi serkku viitto, et-tä tuost sinne lähetti. Tuost mäni tie. Käräytie. Nyt on hävint kokonaa. Mut voi veikkoset mie muistan ihan tarkkaa. No, eipä löytynyt tien pohjaa eikä aikakaan antehtanut sitä suuremmin etsimään.

Taljavaara oli löytynyt ja olisi vastakin monen matkan kohde, mutta Juho-setän

Juho-setän paikka tuntui pysyvän mysteerinä.

paikka tuntui pysyvän mysteerinä. Koko sisarusparvi oli ollut jo pitkään manan majoilla, joten autenttista tietoa ei ollut liikaa saavutettavissa.

Erinäisistä asiakirjoista paikkaa yritettiin selvittää ja jo löytyikin sopivan näköinen mökin paikka vanhasta kartasta. Tuohan sen täytyy olla.

Tuli taas kevät monta vuotta myöhemmin. Pikainen Kannaksen läpiajomatka vei eräänä toukokuuisena iltana Taljavaaraan, jossa naapuri oli laittanut viime reissun jälkeen hehtaaritolkulla perintömetsiä sileäksi. Ei kuitenkaan niin sileäksi, ettei ex-tempore -samoilu olisi päättynyt ryteikössä luovuttamiseen.

Samana syksynä sitten mentiin vanhempien kanssa uudelleen. Sillä kertaa oli

mukana kartat ja kompassit ja GPS:t. Ja kas, jopa löytyivät asumuksen jäänteet. Tässä se nyt sitten oli. Vuosien uurastus oli palkittu jälleen yhdellä kivikasalla keskellä ryteikköä.

Vaan kivikasa osoittautui vääräksi. Lumivaaralaisten julkaistua ansiokkaat karttansa internet-sivuillaan havaitsin eräänä päivänä siellä olevan myös Kurkijoen puolen rajakylän taloja oikeinkin tarkasti merkittyinä 1939 tilanteen mukaan. Löytämämme kivikasan kohdalla luki ”asumaton”. Juho Juhananpoika Heinosen mökki oli kokonaan toisella puolella vaaraa. Sekä kartan että perimätiedon voimin vahvistui Paavo Rapon olleen lähin naapuri ja kenties helpommin löydettävissä.

Ja taas tutkittiin. Pengottiin karttoja, mitattiin koordinaatteja, ihmeteltiin satelliittikuvia, kuurattiin ja luurattiin. Tuossa haarukassa mökin täytyi olla, mutta missä kohtaa? 1920-30-luvun taitteessa tehdyissä kartoissa sitä ei vielä näkynyt, koska päätilan jako oli tehty myöhemmin. Myöskään maakunta-arkistosta tilatusta kartasta ei tämän asian suhteen tuntunut paljon viisautta löytyvän. Kerran jo käytiin ajamassa harjoitusmielessä Huhtervusta Ihojärvelle kulkeva tie läpi,

Kartta pohjoisen Laatokan rannikkolinnakkeista talvisodan ajalta.

Matkan varrelta löytyy monenlaista. Mummo ongella Kaukolan kirkon kupeessa.

mutta taas oli monta muuta ohjelmanumeroa sille matkalle.

Helatorstain jälkeisenä lauantaina, eli ihan äskettäin, pakkasin jälleen kimpsut sekä kampsut auton kyytiin ja lähdin päivän pikareissulle Kurkijoelle. Tarkoituksena oli a) löytää Jussin paikka ja b) kartoittaa hetki keskimmäistä hautausmaata. Huristelin läpi

Huristelin läpi elämäni melkein kamalimman tiekokemuksen...

elämäni melkein kamalimman tiekokemuksen halki Kannaksen Räisälään, sieltä Kaukolan kautta Hiitolaan, ja edelleen tuoreet ylinopeussakot (kukapa olisi arvannut niillä teillä moiseen pystyväni) maksaneena ihmeen sileässä kunnossa ollutta tuttua hiekkatietä vihdoinkin Lopottiin.

Sanottuani päivää suomalaiselle turistiryhmälle kirkonmäellä ja hörpättyäni annoksen hyvää ja ravitsevaa visyyä, jatkoin matkaani kohti Ihojärveä. Ajelin Tervun tietä ja sieltä edelleen kaunista päällystettyä entisen sovhoosin kylätietä autoiltuani löysin samaisen Huhtervuon kulkevan väylän, josta jo aiemmin mainitsin. Olin myös hommannut iPadiini uuden

ohjelman, joka näytti reitini satelliittikartalla. Sen avulla kuljin kohti Rapo-Paavon mökkiä, joka tulikin vastaani. Tai no, mökkiä ja mökkiä. Kivijalkoja löytyi kuitenkin huomattavan paljon siitä paikasta, johon kojeeni minut opasti. Paavon jälkipolvilla kivijalkamatka ei juuri helpommaksi voi tulla Laatokan-Karjalassa.

Karjala ei pettänyt. Käki kukkui samalla hetkellä, kun sain auton oven auki. Tuli kotoisa olo.

Joten eikun kuvauskierokselle, saappaat jalkaan ja matkaan. Tästä pitäisi olla vajaa puoli kilometriä halki pellon, yli mäen ja taas halki pellon. Sisilisko vilkaisi minua tovin ennen matkansa jatkamista. Ensimmäiset hirvenjäljet tulivat vastaan sangen pian ja voi pojat, että niitä olikin paljon. Taitaa olla metsän viljaa noilla main nykyään paljon.

Pelkäsini mäen olevan hankala ylittää -seudulla on tunnetusti paljon korkeita ja äkkijyrkkiä kallioita. Vaan eipä ollutkaan. Ihan miellyttävä ja pehmoinen se oli.

Ensimmäisten karhunjälkien jälkeen jokainen risahdus tosin valpastutti aika lailla...

Eritoten ensimmäisten karhunjälkien jälkeen jokainen risahdus tosin valpastutti aika lailla. Ja niitä risahduksiahan tietty vanhasa puiden ympäröimässä heinikossa riittää. Samoin kuin kengän alta pystyyn ponnahtavia oksia. Kyyn häntä sihahti heinikkoon, pääskyt tekivät pesää eikä monituisista muistakaan pikkulinnuista ollut pulaa.

Mäen takana avautui

viimein isosetäni raivaama peltoaukio. Tai no, otetaas takaisin, isosetäni raivaaman nätin ja sileän peltoaukion paikalle pikku hiljaa kohoileva sangen tiheäskin paikoin käyvä metsikkö. Siellä täällä entisten peltojen laidalla oli pieniä, nättisti asetettuja kiviraunioita, joita raivaaja oli aikanaan tulevien sarkojensa reunamille kerännyt. Tasaiset ja yhä selkeästi näkyvät pellot sieltä alta yhtä kaikki paljastuivat. Sarkaojat olivat monin paikoin näkyvissä, osassa jopa vesikin virtasi.

Matkasin kohti GPS:n osoittamaa suuntaa matkan vähentyessä ruudulla kaiken aikaa. Vaan enpä löytänyt-kään kivijalkaa. En löytänyt uunin paikkaa. Haa, tuossa on selkeät nurkkakivet heinikossa. Pikku potku saappaankärjellä paljasti ne lahonneiksi kannoiksi. Piha-piiri tässä voisi olla, mutta onko sittenkään.

Törmäsin pieneen lampareeseen. Tällaisestahan se Oiva-serkku puhui. Pakko minun on olla lähellä, etenkin kun pellon toisella laidalla nouseva vaaranlaitakin kulkee samoin, kuin satelliittikuva näyttää. Jotain piha-piiriksi kelpaavaa löydän, mutta varma en saata olla. Kävelen ja puntaroin. Pelto on varmasti oikea, mutta missä kohtaa se mökki tarkalleen ottaen sijaitsi. Tuossa näyttäisi olevan tien pohjakin. Ehkä. Ilmeisesti. Puiden ja pusikoiden läpi ei vaan näy kovin kauas.

Räksis. Säpsähdys. Joko se karhu tuli. Ei, vaan taas oksa saappaan alla. Tämäpäs jännittävää. Jostakin on löytynyt myös minusta pitäviä pikku hyönteisiä, jotka meinaavat käydä pik-

Juho-setän pellonlaita tapaa vaaraksi kohoavan mäen

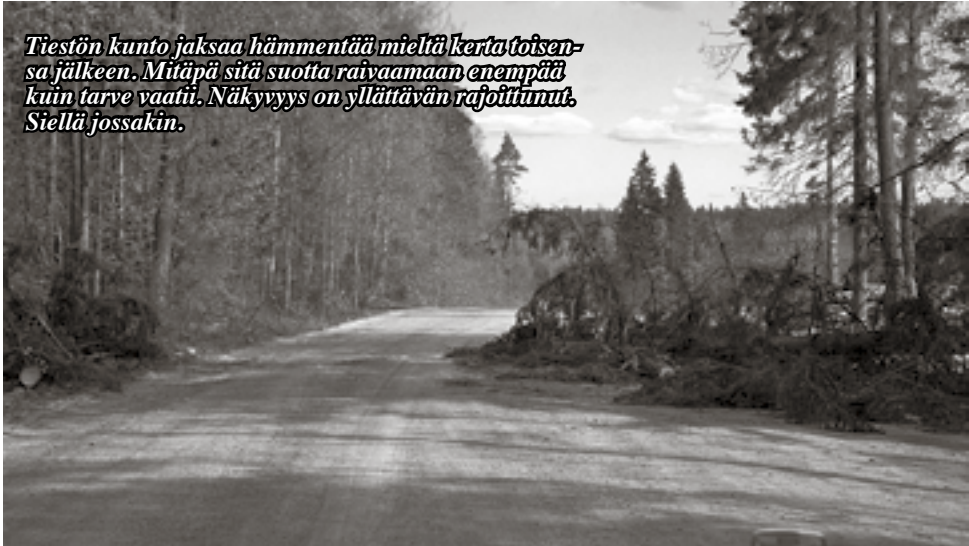
ku hiljaa hermon päälle. Kiertelystäni huolimatta en löydä merkkejä asutuksesta. Taivun uskomaan, että olen oikeassa paikassa, mutta naapuri on hävittänyt paikan täysin. Talohan oli pieni mökki. Ehkä sekin oli nurkkakivien päälle rakennettu eikä varsinaista kivijalkaa olisikaan. No, täällä olen nyt kuitenkin käynyt. Yksi asia on tutkittu.

Vai onko? Pari viikkoa

myöhemmin vietän armaiden harrastustoverieni kanssa grillipäivää Helsingissä, kun puhelin soi. Oivahan se sieltä soittaakin. Kertoo kuullensa minun matkastani, ja kyselee mitä olen löytänyt. Kerron samat asiat. ”Et sie löytänt navetan kivijalkaa? Jussil oli uus navetta, jossa oli toista metrii korki luonnonkivist tehty kivijalka”. No en löytänt. Alan voimakkaasti epäillä

kulkeneeni sittenkin itse asuinpaikan ohi. Ehkä se ei ollutkaan ihan millilleen lumivaaralaisten kartan osoittamassa paikassa. Mikään topografikunnan täsmätuote kun se ei kuitenkaan ollut. Ja niinpä mielessä siittää jo seuraava kasvukauden alku ja uusi matka (joskus sitten, nyt nautitaan kesästä). Vieläköhän se Oiva jaksaisi lähteä mukaan?

Antti Laukkanen

Tiestön kunto jaksaa hämmentää mieltä kerta toisensa jälkeen. Mitäpä sitä suotta raivaamaan enempää kuin tarve vaatii. Näkyvyys on yllättävän rajoittunut. Siellä jossakin.

Taivallan esipolvien jalanjäljissä

Ja mikäkö on tarinan opetus? Tiedä sitten lieneekö sellaista olemassakaan. Olen pohdiskellut paljon Karjalan ja karjalaisuuden merkitystä meille nuoremman polven edustajille, joiden vanhemmatkin olivat joko hyvin pieniä sieltä lähdettäessä tai kuka ties vasta sotien jälkeen syntyneitä.

Minä olin siinä mielessä onnekas, että isovanhempani kertoivat paljon. Kertoivat Karjalasta, sodista, evakkomatkoista ja yleensä monista asioista, jotka tapahtuivat niin kauan sitten. Harmi, että olin liian nuori muistamaan niistä kovinkaan paljon. Ja liian tietämätön sijoittamaan tarinoita kartalle.

He kuitenkin lienevät onnistuneet siirtämään tuntemuksiaan myös jälkipolville. Ainakin luulen ymmärtäväni, miksi ”koti” -sanaa ei välttämättä käytetty tarkoittamaan muuta kuin paikkaa ”sillo koton olles”. Evakkojen kohtalot tuntuivat myös jotenkin kovin omakohtaisilta. Kai se mummon jättämä sanaton viesti ja kyynel silmäkulmassa vaikuttivat sillä tasolla lopuksi ikää. Saati ukin sittemmin vääräksi osoittautunut kommentti kerrottuaan jälleen kerran kodista: ”A sin myö ei peästä millokoa”.

Joka tapauksessa, olen ollut kesäkarjalainen pienestä pitäen, koska isovanhempani eivät muuttaneet useimpien tuttaviensa ja kylänmiestensä tavoin Varsinais-Suomeen, vaan ostivat uuden tilan vain reilun 40 kilometrin päässä Kurkijoen maisemista. Juuri ja juuri tältä puolen rajaa.

Ehkä se ja nuorena omakohtaisestikin kokemani kasvuympäristö saivat minut samaistumaan tähän kaikkeen niin, että ensimmäisenä iltanani Kurkijoella tunsin voimakkaasti olleeni täällä ennenkin. Siitä tunnelmasta lähti pohjaton innostus juuriin, niin geneettisiin kuin kartalle sijoitettaviinkin.

Elämässä täytyy olla tavoitteita. Olen mietiskellyt Juho-setän paikan löytämisen olevan yksi näistä. Olen ollut monta kertaa pääsevinäni lähelle, mutta aina se on vaatinut vielä yhden matkan. Ja niin on tilanne tälläkin kertaa. Kerran vielä ja sitten se löytyy.

Taivallan esipolvien jalanjäljissä, joiden sijat ovat minulle vieraita. Mutta pikku hiljaa askeleisiin tulee enemmän ja enemmän tuttuutta. Mutten voi koskaan saavuttaa sitä samaa, mitä nämä paikat heille merkitsivät. Olen elänyt nuoruuteni aivan toisilla mailla.

Ehkä Jussin paikan kanssa on sama asia. Lähelle voi päästä, muttei milloinkaan ihan perille.

Otan mielelläni vastaan tietoa ja muisteloita, mikäli tämä sellaisia lukijoissamme herättää. Kerran kauan sitten sainkin kirjeen, kun lehdessä kuuluttelin isovanhempiani tunteneita. Vaan onneton hukkasin sen muutossa ennen kuin ehdin vastata, joten tämä myös toimikoon pahoitteluna ja kiitoksina, mikäli perille menevät. Sähköpostia voi lähettää vaikka osoitteella webmaster@kurkijoki.fi, perinteistä postia Antti Laukkanen, Solvikinkatu 5 B 24, 00990 HKI

Tässä lienee Oivan mainitsema lammikko.

Onko vaakuna suorassa, mittailevat Martti Meskanen (vas.) ja Paavo Tuunanen. Anja Valoaho katsoo tyhjän juhlasalin yleisnäkymää. Kuva: Helena Sulavuori.

Pitäjäjuh latoimikunnan puheenjohtajalla Timo Rouhiaisella (kesk) on hymy herkässä vastaanottaessaan juhluvieraita. Kaikki on tähän mennessä sujunut hyvin. Valtuuskunnan entinen pj Pertti Hartikka (vas.) ja hallituksen pj Lauri Laukkanen (oik.) myhäälevät vieressä. Kuva: Helena Sulavuori.

Pitäjäjuhlien palapeli valmistuu juhlahetkeen

Harjoitus lavalla. Markku Ahokas ja Jukka Lentonen testaavat äänentoistoa. Kuva: Helena Sulavuori.

Juhlat ovat ohi. Paavo Tuunanen kantaa taiaamuna metsästä hakemansa koivut. Sulavuori.

Luokkakokoukseen osallistuneet vas. Lauri Poutanen, Tauno Hurskainen, Eero Häkli, Lyyli Nevanperä ja Reino Rouhiainen muistelivat lämmöllä opettajiaan.

Ensimmäinen luokkakokous 70 vuoden jälkeen

Kurkijoen kirkonkylän kansakoululaiset vuosilta 1942-44 kokoontuivat muistelemaan kouluaikaansa. Kymmenkunta yläkoululaista, silloin 10-13-vuotiasta, oli juhlissa paikalla.

- Isäukko vei suoraan yläkouluun. Sota-aikana ei ollut niin nuukaa, millä luokalla oli, kunhan oli koulussa, Lauri Poutanen muisteli.

Koulua pidettiin palokunnan talon juhlasalissa, jossa Reino Rouhiainen

kertoi vielä 1990-luvun alussa käyneensä discossa. Sittemmin talo tuhoutui tulipalossa.

Muisteluissa vilahtelivat opettajat, luokkakaverit ja sen aikainen elämäntilanne. Luokat olivat suuria, toisinaan saattoi olla jopa 50 oppilasta samassa ryhmässä.

- 50 oppilasta luokassa, ei ihme, jos välillä opettajalta pinna paloi, Lyyli Nevanperä ihmetteli. ”Tintti” -opet-

tajan kurinpitoyritykset nostattivat monet muistot esiin. – Koitti olla kovalakinen, Eero Häkli mainitsi.

Sunnuntaipäivänä kokoontuivat Tervun koululaiset samalta ajanjaksolta haastamaan ja katsomaan Tapio Nikkarin kokoamaa kuvaesitystä.

Jatkoa sivulta 1

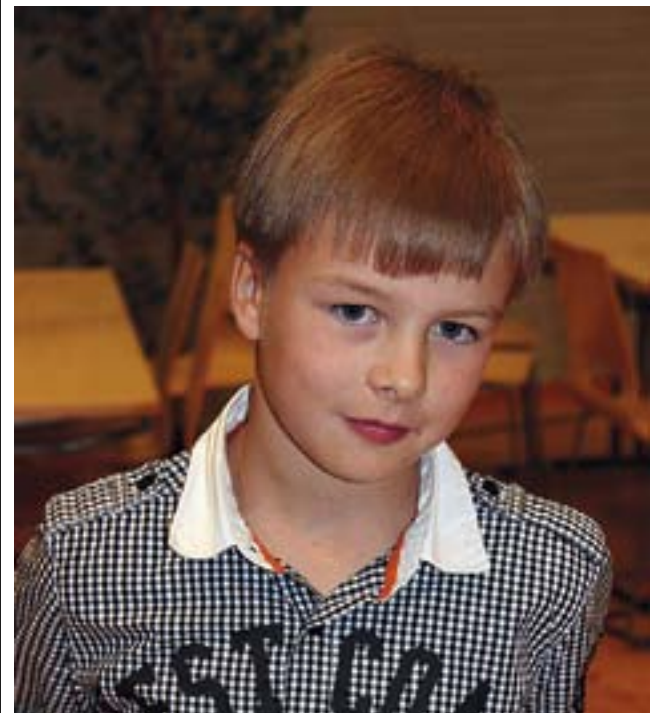
tä ja nykypäivän Kurkijoesta oli runsaasti katseltavissa.

Nuoret tiedostavat juuret

Kurkijoki-Säätiön nuoret stipendiaatit Emma Hurttila, Henna Kojo ja Markus Kontulainen pitivät kukin nuoren puheenvuoron juhlien aikana. Yhteisenä teemana heidän puheissaan tuli ilmi, että kansainvälistyvissä maailmassa omien juurien tunteminen ja niiden kun-

nioittaminen on voimavara.

- Jos kuvailisin itseäni, sanoisin olevani eurooppalainen nuori, suomalainen ja karjalaistaustainen, Henna Kojo sanoi ja Markus Kontulainen jatkoi: - Meille kasvaville aikuisille on tärkeää tietää mistä tulemme luodesamme omaa identiteettiämme. Emma Hurttila haluaa siirtää karjalaisia perinteitä eteenpäin: - Tämä kaikki on arvokasta elämänrikkautta, jonka toivon siirtyvän vielä omillekin lapsille. Meidän tulee tuntea omat juuremme ja voin olla aina ylpeä siitä,

HS

Leevi Anttila kertoi nauraneensa hausalle ohjelmalle Muistojen iltamissa. 10-vuotias Leevi oli ensimmäistä kertaa mukana juhlilla.

Oranssit värit hehkuvat iloksemme. Mirja Uotila aloitti kukkien kasvattamisen jo keväällä. Kuva: Mika Koivusalo.

Seuraavien juhlien valmistelut alkavat jo ennen kuin edelliset ovat loppuneet.

Ohjelmaa suunnitellaan ja esiintyjä mietitään.

Tämä oli hyvä tapa toimia. Tämän voisi tehdä ensi vuonna toisella tavoin –ajatuksat pyörivät koko juhlien ajan järjestelijöiden päässä.

Juhlat koostuvat monesta osasta, jotka juhlassa kytkeytyvät toisiinsa. Muodostavat kokonaisuuden, jonka näemme ja kuulemme.

Suurin osa työstä on näkymätöntä. Huomaanne sen vain, jos jokin ei toimi. Nämä ”näkymättömät” toimijat jäävät myös helposti huomiotta. He ovat suuret kiitokset ansainneet. Esiintyjille taputetaan. Taputukset kaikille juhlien onnistumisen hyväksi töitä tehneille.

Marttojen suunnittelu huipentui perjantain piirakoiden leipomistalkoihin. Niiden tulokset olivat viikonlopon kahvipöydässä. Kuva: Mika Koivusalo.

Vuoden Kurki Tapio Nikkari kerää ja skannaa valokuvia

Seitsemänneksi Vuoden Kurjeksi valittu professori Tapio Nikkari on tehnyt valtaisan työn kootessaan ja skannatessaan vanhoja kurkijokelaisia valokuvia digitaaliseen muotoon. Hän on myös toiminut vuosien ajan Kurkijokelainen-lehden kuvatoimittajana ja aktiivisena kirjoittajana.

Arvonimen luovuttanut hallituksen puheenjohtaja Lauri Laukkanen kiitti Nikkaria myös Kylästä kylään kirjan uusintapainoksen mittavasta valmistelutyöstä. Uusi painos kirjasta valmistunee seuraaviin Pitäjäjuhlisiin.

Nikkari oli yllättynyt valinnastaan, koska ei ole syntyperäinen kurkijokelainen. Hän on syntynyt Lumivaa-

rassa ja muuttanut kuukauden ikäisenä Kurkijoelle.

- Tämä poisti kompleksini. Nyt minun on virallistettu kurkijokelaiseksi, Nikkari myhäili.

Tapio Nikkari on ollut aktiivisesti mukana Perinne eläväksi -hankkeen valokuvien tunnistamistalkoissa sekä käynyt esittelemässä vanhoja valokuvia erilaisissa tilaisuuksissa. Pitäjäjuhlien sunnuntaina vuorossa olivat Tervun valokuvat.

- Vanhoja valokuvia katsoessa monet saavat mieleen uusia asioita, muistutti Nikkari.

Tapio Nikkarille luovutettiin Vuoden Kurki -diplomin lisäksi muistitikku ja valokuvakehys sekä kurjen sulka.

Vuoden Kurki -arvonimi myönnetään henkilölle, joka ylläpitää ja tuo esille kurkijokelaista perinnettä. Tamperealainen Tapio Nikkari on kerännyt ja digitoinut tuhansia valokuvia Kurkijoelta.

Everstiluutnantti evp Tuomo Hirvonen on kotoisin Heinjoelta.

että olen saanut perinnöksi karjalaisen iloisen mielen.

Sunnuntaipäivä alkoi perinteisesti juhlamessulla Loimaan kaupunginkirkossa, jossa saarnasi Timo Hukka. Hän myös lausui

saatesanat muistomerkeille seppeleen viejille.

- Eläväksi perinteeksi näitä juhlia eivät tee taitavat esiintyjät eivätkä kommeat puheet, vaan jokainen teistä, jotka olette tänne tul-

”Teidän sukujuuremme ulottuvat vauraaseen Kurkijoen kuntaan, joka Moskovan rauhassa 1940 jouduttiin pakkoluovuttamaan...”

leet. Ilman teitä kuolisi näiden juhlien tärkein perinne, yhdessä haastaminen sekä ystävien ja sukulaisten tapaaminen, painotti Niina Lehmusjärvi Kurkijokimuseolla meneillään olevan Perinne eläväksi -hankkeen päällikkö.

Sisulla ja sitkeydellä Suomi nousi

Salatun talvisodan taustaa valotti juhlapuhuja everstiluutnantti evp Tuomo Hirvonen.

- Teidän sukujuurenne ulottuvat vauraaseen Kurkijoen kuntaan, joka Moskovan rauhassa 1940 jouduttiin pakkoluovuttamaan lisämaaksi pinta-alaltaan maailman suurimmalle valtiolle, muistutti Tuomo Hirvonen ja palautti mieliin että tasan 70 vuotta sitten Kurkijoella ja koko Karjalassa elettiin toiveikasta jälleenrakennuksen aikaan.

- Kaikki näytti jo siedettävältä kurjuuden keskellä. Silloin ei osattu aavistaa, että talvisodan toinen vaihe toteutuisi parin vuoden päästä. Puna-armeijan suurhyökkäys kesällä 1944 romutti lopullisesti karja-

laisten toiveet ja ajoi heidät toistamiseen evakkotaipaleelle.

- Vaikka entinen Suomen Karjala ja Petsamo kuuluvatkin tänä päivänä Venäjän alueeseen, meidän suomalaisten ei tarvitse hyväksyä neuvostoaikaisia selityksiä, miten nämä alueet muka vapautettiin fasismin ikeestä, kun niihin tuotiin todellinen demokratia. Velvollisuutemme on vaalia paikkansa pitäviä tulkintoja, eikä edistää valhekuvaa, korostaa Hirvonen.

Vaikeneminen on Hirvosen mukaan totta vielä tänäänkin.

- Kolme vuotta sitten ilmestyi kirja Tuntematon Talvisota. Se julkaistiin samansisältöisenä Venäjällä ja Suomessa. Kirja on tehty yhteistyönä suomalaisten ja venäläisten tutkijoiden kesken, joista viimeksi mainittu olivat saaneet käyttöönsä Neuvostoliiton salaisen poliisin huippusalaiset raportit talvisodan ajalta. Niistä käytiin kiistatta ilmi, että sota Suomea vastaan aloitettiin Stalinin tahdosta, Hirvonen kertoo ja odotti että kirjan myötä totuus talvisodan taustoista tulisi ilmi myös itänaapurissa. Toisin kävi, Venäjällä kirjasta otettiin vain tuhannen kappaleen painos, jonka käyttöä rajattiin.

Hirvonen kehui kurkijokelaisia perinteen ylläpitämisestä. - Te ainakin olette tehneet palveluksen histori-

alle pitämällä yllä tietoisuutta siitä, miten riidattomalla tavalla entinen Kurkijoen pitäjä on ollut osa itsenäistä Suomea ja jatkoi: Talvisodan seurauksena Suomi menetti Kurkijoen pitäjän lisäksi viitisenkymmentä muuta kuntaa. Se oli suonensuku, joka lamaanutti tasavaltamme vuosikymmeniksi. Sisulla ja sitkeydellä sekä periksi antamattomalla uhrimielellä kansamme pystyi kuitenkin rakentamaan Suomesta mallimaan, jollaista talvisodan aloittaja saattoi vain uneksia.

Lopuksi hän kehotti Suomen hallitusta suostumaan Venäjän ehdotukseen

perheasioihin liittyvän neuvottelukunnan perustamista edellytyksellä että esiin nostettaisiin myös talvisodan Suomelle aiheuttamat ongelmat.

Sunnuntain päiväjuhlan ansiokkaasta tanssiesityksestä vastasi Vuoden 2012 kansantanssiyhdytyeksi valittu Tahdittomat, joka jatkaa syksyllä Etelä-Koreaan esiintymään kansantanssifestivaaleille. Musiikista vastasi Esa Erola 7-vuotiaan Elina-tyttärensä kanssa.

Helena Sulavuori

Eräänlainen evakkotarina Lainan Piironki

Kerron tarinan Piirongista ja sen pitkästä matkasta joka kesti 60 vuotta.

Piironki hankittiin nuoreen kotiin kun Laina ja Johannes menivät vuonna 1932 naimisiin. Laina oli Antrean tyttöjä ja Johannes oli kotoisin Jaakkimasta. Kohtalo kuitenkin saattoi heidät yhteen ja he perustivat perheen.

Piironki kulki perheen mukana minne he menivätkään. Se oli perheen jäsen. Työ heitteli perhettä moneen paikkaan Karjalassa, Viipurista Lahdenpohjaan ja takaisin Viipuriin. Moniin eri paikkoihin sillä Johannes oli sahatyöläinen.

Sitten syttyi sota ja taas menttiin, nyt suunta oli vain toinen. Ei enää kuljetu Karjalassa. Johannes vei perheensä Kylmäkoskelle. Itse hän joutui sotaan. Johannes kuoli 1942 ja Laina palasi perheineen takaisin Karjalaan. Nyt Virasojalle josta tuli taas lähtö 1944. Tässä lähdössä Piironki sai taakseen nimen ja osoitteen. Piirongin taakse kirjoitettiin mustalla maalilla Lainan nimi ja osoite:

Laina Kiiski Virasoja

Piironki palasi aikanaan evakosta ja oli taas perheensä luona. Mutta Laina sairastui ja kuoli kesällä 1948. Koti ja perhe hajosi, ja lapset joutuivat sukulaisten huostaan.

Piirongin osti setäni, joka vei minut sekä Piirongin Pöytyälle.

Tulin kesällä 2009 kyläilemään serkkuni luokse Kumilaan ja näin Piirongin. Tunsin sen heti vaikka se oli maalattu valkoiseksi. Sanoin: Tuo on meidän äidin Piironki ja sen takana luki äidin nimi ja osoite. Mustalla maalilla maalattuna ”**Laina Kiiski Virasoja**”

Tapasimme taas ja niinpä Piironki palasi takaisin Karjalaan ja on nyt entisöitynä kotonani Imatralla. Olen Lainan lapsista vanhin ja jatkamme taas yhdessä matkaa eteenpäin. Eromme kesti 61 vuotta.

Miten sain Piirongin ja miten se palasi taas juurilleen, on pitkä ja värikäs tarina. Siinä oli monta mutkaa matkassa ja on ihan oma juttunsa.

Kirjoitti Aili Finni (Kiiski)

Lainan ja Johanneksen vihkikuva vuodelta 1932. Johanneksen vanhemmat Juhana ja Beata Kiiski muuttivat Jaakkimasta Kurkijöelle Särkijärven kylään 1928-1930.

Piirongin evakkomatka on päättynyt.

Kurkijokisia juttuja

Retki Keurusselän lomakylään

Niittylän kesämökiltämme oli vain parin kilometrin venematka ammattiyhdistysliikkeen omistamaan Keurusselän lomakylään.

Perheellämme oli tapana silloin tällöin tehdä veneretki lomakylään. Kylä ei ehkä ole iskein nimitys hotelli-, rivitalo-, kahvila- ja saunarakennusryhmälle. Paikka on erityisen viehättävä upeaa hiekkarantaa reunustavine harjuineen.

Jos kesäinen iltapäivä oli kaunis ja lämmin, saatoimme koko perhe mennä uimaan erinomaiselle hiekkarannalle. Retken kohokohta oli kuitenkin niemennokassa oleva punainen kahvilarakennus, jonka aurinkoisella terassilla me Vepsän veljekset saimme jäätelöä ja silloin uutuuksena ah niin ihanaa Pommac-limsaa. Vanhempamme saattoivat nauttia lasin viiniä päiväkahvin ohessa.

Siihen aikaan 1940-luvun lopussa kesämökit olivat vielä harvinaisia ja lomakylässä saattoivat ammattiyhdistysliikkeen jäsenet nauttia kesän ja kesäloman riemuista kauniissa järvimaisemassa. Paikassa oli myös useita soutuveine-

tä lomalaisten retkeily- ja kalastusharrastuksiin.

Siihen aikaan lomalle tultiin junalla ja busseilla, omia autoja oli hyvin vähän. Lomahotellilla oli oma iso hytillinen vene, joka aikataulujen mukaisesti nouti ja vei lomalaisia Keuruun rautatieasemalle. Veneen reitti kulki luonnonkauniissa Keurusselän järvimaisemassa.

Seurasimme kerran veneen puksuttavaa saapumista lomahotellin laituriin, kun huomasimme parin ikäisemmän pojan aloittavan onginnan heti veneen saavuttua. Ja kas eipä turhaan! Heti alkoivat kohot rivakasti upota ja nätin kokoista lahnaa alkoi nousta, välillä toki kolkasta takaisin järveen pudoten!

Pojat kertoivat meille, et-

tä jostain syystä lahnarparvi seuraa verkkaan putkuttavaa venettä ja on kovasti syönnillään veneen rantautuessa. Otimme tästä tiedosta opiksemme ja tulimme koettamaan kalaonneamme yhteysveneeseen saapuessa.

Taika piti ja niin mekin veimme uunilahnoiksi soveliaita Niittylään viemisiksi. Olipa vain muistettava äitimme määräämä sääntö: ”Mitkä kalat pyydystätte, ne myös puhdistatte.” Tämä sääntö vähän rajoitti kalastusintoamme! No kohtuus kaikessa!

*Paavo S. Vepsä
juuret Kurkijoella*

Keurusselän pirtti on palvellut turisteja vuodesta 1937.

Kurkijokelaismiehet Turun Sanomissa

50 vuotta sitten Kari Rahiala souti Ruotsiin

Kesällä 1962 Kari Rahiala ja Adolf Turakainen suunnasivat soutuveeneen keulan Rymättylästä kohti Ruotsia, tavoitteena Norrtälje. Veneenä oli vajaa 4-metrinen Nelly-jolla, jonka merikelpoisuudesta voidaan keskustella.

Turun Sanomat julkaisi miesten soutu-urakkesta 1.7.2012 sivun kertomuksen, koska Nelly-jolla on nyt löytynyt. Se on lahjoitettu Turun Forum Marinumiin kunnostettavaksi. Kunnostuksen jälkeen voitte käydä tutustumassa tähän ”Ruotsin-laivaan”, joka oli vuosia kadoksissa. Kadoksissa olivat soutuajakin matkansa aikana radiolähetimen mentyä epäkuuntoon ja

yhteyksien katkettua huolto-veneeseen.

Venettä oli Forum Marinumiin vastaanottamassa toinen kurkijokelainen: Jouko Kurri, joka on koonnut museoon mittavan perämoottorikokoelman.

Jouko Kurrin perämoottorit esillä Forum Marinumissa Turussa

Turun Sanomien Extra esiteli 28.7. kurkijokelaisen Jouko Kurrin perämoottorikokoelmaa. Se käsittää 251 kunnostettua eri-ikäistä veneiden perämoottoria vuosilta 1910-1960.

Radiologina elämäntyönsä tehnyt ja veneilystä kiinnostunut Kurri on entisöinyt jokaisen moottorin itse. Kokoelma käsittää ns. ”jokamiehen” moottoreita, joita löytyi perheveneistä.

Kaskuja

Pyhäjärveläinen evakkokouko tuli kauppaan ja pyysi:
- Patska pitskoi.
- Hyi hävytön! kivahti

myyjä, noi karjalaiset ei osaa eres ihmisten kanssa puhua, haistattelevat heti, kun ensi kerran näkevät. Tytön närkästys oli aiheeton, sillä eihän pyhäjärveläinen pyytänyt muuta kuin puntin tulitikkua.

Mälkiän lampi kauniin koivikon ympäröimänä ensimmäisellä matkalla. Kuva Mirja Teräntö.

Pauli Terännön ajatuksia Kotilammen rannalla

Viime syksynä lokakuun 15. päivän jälkeen olin kotiseutumatkalla Kurkijoen Otsanlahdella. Mukanani olivat veljeni Olavin poika, maanviljelijä Pekka Teräntö Kyröstä ja nuorin poika Karri Teräntö.

Siellä mieleen muistuvat myös aikaisemmat Kurkijoen matkat. Sekin matka, kun jo edesmennyt Matti Hämläinen toimi aikoinaan Unto Tiippanan kanssa Helsingin Kurkijoki-seuran matkan-

johtajana linja-automatkalla Kurkijoelle – silloin tutustuin Mattiin.

Ensimmäinen Kurkijoen matkani oli kuitenkin Karjala-lehden matka, jolla olin yhdessä vaimoni kanssa. Silloin Kurkijoen kirkkoa ei ollut vielä poltettu ja matkalla asuttiin Lahden pohjassa.

Paljon oli Kurkijoella muuttunut niistä matkoista. Vielä ensimmäisellä matkallamme pellot olivat vil-

jelyksessä, uudet reunaajat kaivettu ja pellolla kasvoi sekaviljaa.

Nyt kun kävimme, olivat kaikki pellot viljelemättä, ojat kasvoivat horsmaa ja pajukkoa. Kurkisäätiön lahjoittamat maataloustyökalut olivat joutuneet hunnin-golle. Kolhoosit lopetettu. Maito tuodaan Viipurista. Sillan vieressä oleva hotelli poltettu ym. Hautausmaat raiskattu.

On pahat vastavoimat ai-

heuttaneet vahinkoa. Huolestuttaa, että karjalainen kulttuuri on näin tuhoutumassa, mutta miksi ja minkä takia?

Lapsuuden lampi päilyy kuitenkin yhä muistoissa.

Nyt oli kuitenkin aika osallistua nuorimman pojan Karrin kanssa tähän ikimuistettavaan matkaan Kurkijoelle ja synnyinkylääni Otsanlahteen ja Mälkiän

lampeen, joka oli ostettu Feodor Terentjeffin eläessä.

Kun nousimme heinikoista rinnettä kohti Mälkiän lampi- ja viljelyaukeata, näimme, että myös täällä viljelykset ovat viljelemättä ja kauniit mäkimaismat myrskyn runtelemia. Tiet kasvavat horsmaa, kaikki on kohta unhon suossa, niin myös Mälkiän lampi.

Koivikko kasvaa kohta peittäen kauniin lampemme kesäisin piiloon. Nyt, kun kävimme syksyllä olivat koivut varistaneet piilossa olevan lampemme näkyviin. Onneksi!

Kun synnyin Otsanlahdella vuoden 1926 syksyllä, lampi oli useitten kadehtima kalaisa ja vapaa-ajan kalastukseen sopiva. Sitä se näyttää olevan vieläkin, sil-

lä kuivan kelin auton jäljet ulottuvat melkein rantaan saakka. Pelkään pahinta, että kalastavat lammen tyhjäksi.

Vielä kerran saimme kuitenkin istua oman rakkaan navetan kivijalalla ja juoda hehkuviiniä ikuisen ikäväämme. Karjalan koivut olivat todistamassa tuskaa. Venäläisten leirinuotion paikalla paistimme venäläistä lenkkimakkaraa. Oli vahvaa, rasvaista ja vei nälän koko päiväksi.

Voi olla, että tarinoin viimeisiä juttujani, ken elää, hän näkee. Lapsuuden lampi päilyy kuitenkin yhä muistoissa.

*Sydämellisin terveisin
Pauli Teräntö*

Kohti Eldoradoa, Mälkiän lampi- ja viljelyaukeata. Kuva Karri Teräntö.

Vielä kerran istumme oman rakkaan navettamme kivijaloilla ja juomme hehkuviiniä ikuisen ikäväämme. Henkilöt kuvassa ovat Pekka (vas.), minä ja Karri. Kuva Karri Teräntö.

Kaikilla juhlilla mukana

Iltapäivä tiistaina 14.8. on aurinkoinen ja lämmin Onkijoen maisemissa. Oli hieno herätä kauniiseen aamuun ja aloitella päivän askareita.

Ritva-vaimo hoiteli himmelin olkia, puhdisteli niitä himmelin tekokuntoon. Minä kasailin saunapuita katon alle talven varalle.

Istuin keinuissa saunan jälkeen. Katselin kesän aurinkoista avaruutta. Tuli mieleen viikonvaihteen heimojuhlat eli Kurkijuhlat. Jos muistan oikein, yksiäkään en ole jättänyt väliin.

Kaunis kiitos ohjelman

aikaan saaneille, monipuolisen ohjelman suorittajille kuin toimitsijoillekin ja sil-le talkoojoukko, mikä sai näin hienon juhlan aikaan.

Historiikkia oli hieno katsella kuvista ja teksteistä hyvin selostettuna. Pieni huomautus seuraavaan kertaan. Loimaalle perustettuja teollisuuslaitoksia en huomannut mm. Syväsen Konepajaa. Mielestäni se on merkittävä konepaja, minäkin olin siellä töissä.

Oli myöhäissyksy vuonna 1962. Olin silloin Teräskaari-nimisen firman hommissa Pansiossa. Hittasain laivoja iltatuurissa.

Syvänen huuteli aidan takaa: ”Onko Rastas siellä?” No, olihan se siellä! Teuvo sanoi minulle: ”Tule miu pajalle töihin.” ja Veikko tuli ja palveli 26 vuotta Teuvon pajalla. Enkä päivääkään heittäisi pois, vaikka Luoja mun uudestaan loisi.

terveisin **Veikko**

Vanhan ihmisen herkkä hetki, kun muistelee nuoruuteen. Tähtäpäitä muhkeita kuin oravanhäntiä.

Viimeisiä viljoja puidaan syyskesällä 1944 juuri ennen lähtöä.

Vuonna 1942 Johannes Aulavuo toimi poliisina Jyväskylässä.

Vanhoja kuvia

Unto Aulasuon albumista

Johannes Aulasuo oli Lappeenrannan ratsuväessä rakuunana v. 1936.

Unto Aulasuo jälleen kotona Haapavaarassa v. 1942. Unto ratsastaa, vieressä kärreillä siskon poika Kalevi Räsänen, vasemmalla siskot Anja ja Hilka.

Unto Aulasuo v. 1941 Karstulassa Heijasten kosken partaalla evakokopaikassa, vierellä kissa Tillikka-Matti.

Kun Haapavaaraan palattiin 1941 kaikki oli poltettu, vain kivijalat paikoillaan. Toisen kerran lähtiessä sinne jäi uudelleen rakennettu navetta.

Haapavaaran radan tekijöitä, vasemmalla Johannes Aulasuo. Onko tietoa, keitä muut ovat?

Arvi Heinonen.

Arvi Heinonen on lausunut runoja 62 vuotta

- Tänään tässä ja nyt on merkkipaalu. Erään ympyrän kehä sulkeutuu kohdallani, kertoi Arvi Heinonen runoesityksensä aluksi.

Heinonen aloitti julkisen lausumisen vuonna 1950 Karjalan Liiton kesäjuhilla Helsingissä suuressa lausuntakuorossa. Kuoro esitti saman Ilmari Pimiän runon: Meidän tiemme kuin Arvi Heinonen Pitäjäjuhlien päiväjuhlassa sunnuntaina.

- Ympyrä sulkeutuu, nyt 62 vuoden jälkeen palautan mieleenne tuon samaisen runon, sanoi Heinonen, joka on esiintynyt monissa yleisötilaisuuksissa lausujana.

Heinonen muistelee, että esiintymisiä on ollut useita

vuodessa, viime vuosina ollut vähän hiljaisempaa. Tutuiksi ovat tulleet eri pitäjien juhlat, veteraanien tilaisuudet ja monet yksityiset juhlat. Aikoinaan kilpailureissujakin tuli 4-5 vuodessa Karjalan Liiton ja eri piirien järjestämiin kilpailuihin, joissa tuli menestystäkin.

- Arvi Heinonen toteaa, että liki tunnin esityksen voisi tältä istumalta pitää lausuen.

Niin paljon löytyy runoja suoraan muistista.

Heinonen esiintyi myös Muistojen iltamissa esittäen Samppa Uimosen Perintösampo –runon.

Paloja Ilmari Pimiän runosta:

Meidän tiemme

Miten kerran kukki maa,
miten hehkui kesä,
miten oli turvaista
oman emon pesä.

Tutut metsät viheriöi,
tutut soitti salot.
Oman pellon perältä,
tuotiin jyvät, palot.

Mut ei kesä kestäkään,
ilot liioin eivät.
Kirvesmiehet tulivat,
pesäpuun ne vievät.

Oi kuin syvään koskivat,
kohtalot ne kovat!
Niin kuin tuhka tuulessa,
poikaset nyt ovat.

Piti mun lähteä
kulkemahan
varassa mieron sauvan.
En ole löytänyt kotia vielä
etsinyt olen kauvan.

Katselen pitkien peltojen yli
pimeän metsän selkään.
muistelen tulia tuttujen
tupain,
outoja ovia pelkään.

Kuokka käteen, kirves
vyöhön,
nouse astu syvään yöhön!
Niin ei pitkä yökään, usko
ettei syntyis aamun rusko.

Sisar Karjalan, veli
Karjalan,
kodin puolesta – puolesta
kalleimman
vaikk` kunne sun kohtalosi
viek.

Näe etemmäs, näe ylemmäs,
lähimmäistäsi lämmitä
liekilläs,
vie voittohon vaikea tiekin.

Raja- vyöhyke- lain tulkinnasta

kirjoittaa Karjala-lehti 9.8. ja toteaa sen kiristyneen viime aikoina.

Saman ovat huomanneet myös kurkijokelaiset. Virallinen rajavyöhyke on 5 km:n levyinen, niin kertoi Glina Tsarikova, Lahdenpohjan piirin kunnanjohtajan ensimmäinen varajohtaja viime viime perjantaina Kurkijoki-Säätiön kanssa pidetyssä neuvottelussa.

Silti Alhon ja Sorjon kyliin menijöiltä vaaditaan rajavyöhykelupa. Samoin Elisenvaarassa pysähtyneiltä on kysytty passia ja viisumia. – Passit tarkistetaan myös venäläisiltä, ei vain turisteilta, kertoi Svetlana Kartsevsaja, Kurkijoen kunnan varajohtaja.

Neuvottelussa myös mainittiin, että turistien majoittajan velvollisuus on hankkia lupa. Kurkijoella tämä on toiminut hyvin ”Mihailin hotellissa” majoittuneilla, onhan hotellin isäntä Mihail Bajev Kurkijoen kunnan neuvoston johtaja.

Kurki joki-Museo

Kojonperäntie 446, Kojonperä, Loimaa

MUSEOPÄIVÄ

26.8. KLO 12-16

Kurkijoki-museoon ilmainen sisäänpääsy ja kahvitarjoilu.

Tervetuloa museolle viettämään kesäkauden päättäjäisiä.

Pääsymaksut:	Aikuiset 2,00 €
	Lapset: (4-12 v.) 1,00 €
Ryhmävaraukset:	Museo: 050 4036050
	Eino Vepsä 0500 875211
	Antti Eklund 050 3426608

Tervetuloa tutustumaan!

Kurkijoen 1. kyläkirja

ALHOLAISTA HISTORIAA

yli 350 sivua!

Hinta 25,00 + postituskulut

Tilaa toimituksesta:
050-5213336 tai
toimitus@kurkijoki.fi

Muistatko viel?

Vuosi sitten Pitäjäjuhlilla Kari Rahiala esitteli Erkki Rahialan kaitafilmin vuoden 1961 Pitäjäjuhlilta, joi-
sa vieraili presidentti Kekkonen.

Tapio Nikkari on poiminut filmistä joitakin yksittäisiä
kuvia tunnistettavaksi.

Jos tunnistat henkilöitä, ota yhteys toimitukseen.

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **44** eur. Tilattuna n. 1,80 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

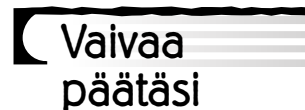
Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijoki.fi tai kurkijokelainen1@gmail.com

1. Voimakkaan makuinen (esim mehu)
2. Rikkalapio
3. Epäsiisti
4. Saita
5. Lapsenpäästäjä, kättilö
6. Lehmän kiinnitysriimu, kettinki
7. Perunamuusi
8. Räsynukke
9. Kaataa
10. Iho hilseille

Sanat on koonnut hiitolainen
Raija Laaksonen

Vastaukset
Nimet ovat: Tellervo, Reijo,
Aira, Pertti, Eemeli, Tarja, Sauli
ja Ismo.
Sana on TRAPETSI.

II
Vuosiluku on 2012.
Tehtävät on koonnut "Rakila"

**MUSIIKKIVÄEN
PALVELUPAIKKA
LOIMAAN
MUSIIKKI**
Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hy-
väksytty lakimies, jolla on
säädetty kokemus ja taito.
Asianajajan toimintaa valvo-
vat Asianajajaliitto ja oikeus-
kansleri. Asianajotoimistot
hoitavat myös maksuttomia
oikeudenkäyntejä ja oikeus-
turva-asioita.

**Asianajotoimisto
HEIKKI RANTANEN OY**
asianajaja, varatuomari
Heikki Rantanen
Kauppalaankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, 0400 740550
toimisto@heikkirantanen.fi
www.heikkirantanen.fi

**Asianajotoimisto
JARI HEIKMAN OY**
asianajaja, varatuomari
Jari Heikman
varatuomari
Rickard Grönqvist
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Muistathan tehdä muuttaessasi osoitteenmuutoksen Kurkijokelaiselle?

Lehti ei saa uusia osoitteita tietoonsa automaattisesti.
Postista saa "Osoite muuttuu"-kortteja,
jotka kulkevat ilmaiseksi.

Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. 050-521 3336, toimitus@kurkijoki.fi

Uusi erä! Koot S-XXL
KURKIJOKI t-paidat

15 €

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi